

tid at betale, — den Andeel, som maatte falde paa Landsdelene for hvad Fællesmonarchiets Udgifter maatte overstige dets Indtægter; og, for den Nødvendighed indtræder, at der skal „dækkes“, har Monarchiets Finantsminister ingen Rettighed til at tage ud af vor Kasse, og, naar det i den Anledning siges i Skrivelsen, at Kongeriget ved at overføre den saait omtalte Post blandt Fællessager „undgaaer det Krav, der ellers upaatvivleligen meget snart maatte blive stilleet til det, om at bidrage dets forfatningsmæssige Deel til den, som ovenfor antydet, nødvendige Forøgelse af den forhaandenværende Kassebeholdning for Monarchiet“, saa ønsker jeg, at see en Lov, som paabyder, at der i Fællesmonarchiets Kassebeholdning skal være en uforholdsmæssig stor Deel af, hvad der hører til vor Kasse; thi vi maae vel lægge Mærke til, at de andre Landsdele hidtil slet ikke have havt en Sum i Kassen, som svarede til den, vi have havt, og, naar der heelt igjennem tales om, at Kassen er i en saadan Tilstand, at vor Part ikke kan undværes, saa er det vel ubehageligt at skulle af med Pengene, men, naar Pengene tilhøre Andre, saa skal man give dem fra sig, ellers gjør man det, som det ærede Medlem fra Helsingør omtalte, saa gjør man Dyrer.

Det forekommer mig underligt, at det ærede Medlem fra Odense (Schovelin), som er saa vel kjendt med Finantsforvaltning, har udtalt de Anskuelse, som ere fremkomne fra ham om Forvaltningen af Midlerne; hvorvidt han skulde kunne finde nogen Fordeel ved at frigjøre sig for en Gjæld som den nuværende, under de nuværende Pengesforhold, det indseer jeg ikke. Renten har i meget lang Tid været 6 pCt. paa alle flore Markeder; det skulde derfor ikke synes saa forunderligt, at man lod være at betale en Gjæld til 4 pCt., og det synes heller ikke saa forunderligt, naar jeg har yttret, at jeg troer, vi maatte kunne faae en Rente, der svarer til 3 pCt. af hele Kassebeholdningen ved en fornuftig Forvaltning, men det er dog ikke Hovedsagen, som det ærede Medlem sagde, men kun et underordnet Hensyn, naar vi ogsaa ønske dette Forhold ordnet paa den af Gleertallet foreslaaede Maade, det nemlig, at der

kun kommer 1 pCt. ud af Fælleskassens Kassebeholdning, medens vi taxere den til et langt større Beløb, under en rigtig Forvaltning; der har været yttret Banskfeligheder med Hensyn til Alsignationsvæsenet, men de falde aldeles bort, saasnart Kassen og Regnskabet ligger under den for os ansvarlige Minister, og, hvor fristende det end kunde være, skal jeg dog ikke gaae ind paa at omtale den besværlige og uhenftigtsmæssige Maade, hvorpaa nu den hele Kassererforretning for det Offentlige udføres. Jeg vil kun minde de ærede Rigsdagsmand om, at, naar de gaae op ad Trappen for at gaae herind i Thinget, saa ville de stadigt finde en Rullen af Sølvtønder ov og ned; dette er en Unødvendighed og et Besvær, thi Alt maa og bør kunne skee ved Anviisninger.

S. Sage: Jeg begjærede Ordet i Anledning af nogle Ytringer, der faldt fra den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Det glæder mig af den Maade, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand tog denne Sag, at see, at han søgte, at den Sag, han forsøgte, var svag; thi, naar den ærede Rigsdagsmand søger, at en Sag er svag, pleier han gjerne at udtale almindelige Anskuelse, almindelige Betragtninger, som i sig selv kunne være fuldkommen sande, men som aldeles ingen Indflydelse have paa Afgjørelsen af de foreliggende Spørgsmaal. Det er det, som den ærede Rigsdagsmand har gjort i nærværende Tilfælde. Han har navnlig henviist til, at jeg i det, som jeg udtalte igaar, skulde have viist, at jeg var kommen tilbage til den Tanke, jeg oftere havde forsøgt, nemlig, at man bør styrke den væmmende Myndighed, at man bør styrke Fællesstaten overfor de særlige Statsdele. Det er ganske rigtigt, at jeg gjentagende Gange har udtalt denne Anskuelse, dog ikke i den Udstrækning, hvad det Sidste angaaer, som den ærede Rigsdagsmand sagde, men kun i den Henseende, at, hvor jeg har fundet en Fællesmagt, der har jeg meent, at man i alle de enkelte Statsdele skulde kunne gjøre denne Fællesmagt gjældende med Myndighed, uden at møde Modstand fra en særlig Repræsentation eller en særlig Vyrighed. Men det har i mine Tanker aldeles Intet med nærværende